

til de mange voksne, som har læse- og stavevan- skeligheder, så de kan erhverve sig disse færdig- heder og dermed også få en bedre chance på ar- bejdsmarkedet. Og det er derfor, vi foreslår at styrke kampen for et bedre arbejdsmiljø, så vi undgår al for megen nedslidning.

Kort sagt: Vi er parat til et nyt, stort træk. Tu- ren er kommet til dem, som ikke kom med i det første opsving.

En gruppe, der ikke kom med i det første op- sving, er førtidspensionisterne på den gamle ordning. At der i dag eksisterer urimeligt store forskelle i indkomst mellem førtidspensionister er selvfølgelig uacceptabelt. Derfor foreslår vi, at tiden er inde til at rette op på den skævhed. Vi foreslår, at alle dem, der er på den gamle ord- ning, får ligestillede økonomiske vilkår med dem, som er på den nye ordning. For 140.000 førtidspensionister betyder det i gennemsnit 10.000 kr. mere om året. For 44.000 førtidspensi- onister betyder det i gennemsnit 36.000 kr. mere om året. Vi håber, at Folketingets partier vil bage op om vores forslag.

For langt de fleste danskere går det heldigvis godt økonomisk. De har arbejde, de knokler der- udad, holder af deres familie, deres hjem og de- res bil – måske knap så meget af den kollektive trafik for tiden – og så holder de af velfærdssam- fundet. De har krav på og forventninger til, at den centrale velfærdsservice er i top, men det er der nogle steder, den ikke er.

På folkeskoleområdet er der som sagt brug for et kvalitetsløft her og nu, og for vores ældre er der stadig mange eksempler på, at der er for lidt tid i hjemmeplejen. Derfor foreslår vi, at vi skal bruge 0,5 mia. kr. ekstra på mere tid i hjem- meplejen. Angående vores børn er der en efter- spørgsel efter bedre kvalitet i børnehaver og vuggestuer, og det har vi imødekommet i vores oplæg ved at sikre flere ansatte de steder, hvor der virkelig er behov for flere hænder til en stor social indsats.

Kl. 11.30

Så mener vi, at tiden er inde til, at alle børn i vuggestuer og børnehaver får et gratis, sundt måltid mad. Når jeg siger »alle« så udtrykkeligt, er det for at erindre det flertal i Folketinget, som har besluttet, at man kan indføre brugerbetaling på mad i vuggestuer og børnehaver, om, at den ordning medfører, at det barn, hvis forældre ikke evner at betale til madordningen, faktisk kan sidde og stirre på de andre børn, der får de- res sunde måltid mad. Måtte de pågældende, som har fundet på det forslag, skamme sig! Vo-

res forslag medfører, at alle forældre slipper for at smøre madpakker om morgenen, og det er en håndsrækning, som vil resultere i et lettelsens suk hos mange travle børnefamilier.

Kort sagt: Den centrale velfærd skal være i or- den. Den forsikring skylder vi at give alle de hårdtarbejdende danskere, som hver dag flittigt bidrager til fællesskabet gennem deres arbejde, og vi indbyder til en alliance mellem de hårdtar- bejdende danskere og dem, der står uden for ar- bejdsmarkedet, om et projekt, hvor vi åbner dø- ren for dem, som er uden for, og samtidig sikrer, at velfærden er i top.

Har vi nu råd? Kan det lade sig gøre, og er det nu ansvarligt? Ja, det er det, hvis vi bærer os klogt ad ligesom i 1990'erne, og det er derfor, vi er gået forrest og har fremlagt konkrete ideer til velfærdsreformer af pension og efterløn. Vi tør, hvor andre tier, og disse reformer giver netop mulighed for med nænsom hånd at sikre velfær- den og sørge for, at vi ikke skal spare os til frem- tiden, men i stedet kan investere os til fremtiden.

Vi foreslår en række engangsløft, hvor vi vil bruge 2 mia. kr. på at løfte social- og sundheds- området; vi vil bruge 3 mia. kr. på arbejdsmar- keds-, integrations- og boliginitiativer m.m., og vi vil bruge 2 mia. kr. på forskning og uddannel- se. Såfremt disse engangsløft foretages, vil vores velfærdsreformer skabe råderum til, at vi kan holde en realvækst i det offentlige forbrug på 1 pct. i denne valgperiode, og denne kurs vil sikre, at vi kan afvikle gælden som forudsat i 2010-pla- nen. Kommer investeringerne i arbejde, uddan- nelse og forskning hurtigt i gang, vil afkastet endda blive endnu større og det økonomiske rå- derum ligeledes.

Men kunne vi ikke bare spare os til det, høyle af på gælden og få bragt renteudgifterne ned i en fart? Det kunne vi godt, men prisen ville væ- re, at vi ikke fik investeret i mennesker her og nu og først kunne komme i gang med det om lang tid, og det ville faktisk være både en dårlig for- retning og en tarvelig strategi over for de men- nesker, som det ville berøre.

Der er et andet sted, hvor vi også gerne vil bruge nogle flere penge, og hvor vi faktisk men- ner at det er en ærressag. Det kan vel bedst illu- streres med en lille beretning fra en tidligere udenrigsminister, som på et tidspunkt var i Mo- gadishu, og som kunne berette følgende. Jeg ci- terer:

»På vores rundtur mellem de forskellige kla- ners dele af byen fik vi et gribende indtryk af den nød og elendighed, borgerkrigen havde på-